

Hermanis Paukšs

“TRIS RESNI LAUPĪTĀJI”

(luga bērniem)

DARBOJAS:

1. TEICĒJS
2. KARALIS
3. KARALIENE
4. KAMELĪNA – PRICNESE
5. KOSCIJA – VIŅAS DRAUDZENE
6. AUKLE
7. FRUMA – KAIMIŅVALSTS KARALIENE
8. FATIJA – FRUMAS GALMADĀMA
9. FEOZĀNIJA – FRUMAS GLMADĀMA
10. FALALEJS – PRINCIS, FRUMAS DĒLS
11. FELIMONS – VIŅA DRAUGS
12. KAMBARSULAINIS
13. KOMANDANTS
14. NEZINĪTE
15. LABULĪTE – FEJA
16. ĻAUNULE – RAGANA
17. NIKNULE – RAGANA
18. VADONIS – LAUPĪTĀJU
19. 1.LAUPĪTĀJS
20. 2.LAUPĪTĀJS
21. 3.LAUPĪTĀJS

1. AINA

Teicējs. Reiz – sensenos laiko, tāltālā zemē dzīvoja kāds Karalis un Karaliene. Un viņiem bija meita – princese Kamelīna. Un vēl viņiem abiem ļoti patika spēlēt dambreti. Tik ļoti, ka viņi no rīta līdz vakaram to vien darīja kā sēdēja pils troņa zālē un spēlēja dambreti. Bet tad kādu dienu pie viņiem ienāca Kambarsulainis un teica...

Kambarsulainis. Jūsu majestātes! Ir ieradies kaimiņvalsts princis Falalejs ar draugu Felimonu!

Karaliene. Falalejs?

Karalis. Ar Felimonu?

Karaliene. Tu tādus zini?

Karalis. Pirmoreiz dzirdu.

Karaliene. Ko darīsim?

Karalis. Es nezinu...

Karaliene. Es arī nezinu...

Karalis. Varbūt dzīsim prom?

Karaliene. Varbūt nedzīsim? Kaimiņvalsts princis tomēr...

Karalis. Nu labi – lai tad ienāk!

Karaliene. Lai ienāk!

Kambarsulainis. Princis Falalejs un viņa draugs Felimons tiek laipni aicināti iekšā!

Teicējs. Tad ienāca Falalejs. Un ienāca Felimons. Un abi zemu jo zemu paklanījās karaļpārim. Bet Karalis un Karaliene bija tā ieģrimuši dambretes spēlē, ka to pat nepamanīja. Abi atnācēji mazliet samulsa, bet tad Felimons piebikstīja princim Falalejam...

Felimons. Nu!... Saki taču Karalim un Karalienei, kāpēc esi ieradies!

Falalejs. Neteikšu!... Man kauns...

Felimons. Jūsu majestātes! Mans draugs princis Falalejs grib precēties!

Karalis. Precēties?

Karaliene. Tas nav nekas slikts.

Karalis. Nu ja – mēs taču ar tevi arī kādreiz precējāties!

Karaliene. Ak! Tas bija tik sen!...

Karalis. Sen gan – toties skaisti!

Karaliene. Jā!... Tas patiešām bija tik skaisti!...

Karalis. Precies, Falalej!

Karaliene. Precies droši!

Felimons (Falalejam). Nu!... Saki taču, ka tu gribi precēt princesi!

Falalejs. Neteikšu... Man kauns...

Felimons. Jūsu majestātes! Mans draugs Falalejs grib precēt jūsu meitu daiļo princesi Kamelīnu!

Karalis. Mūsu meitu?

Karaliene. Princesi Kamelīnu?

Karalis. Vai tad mums ir meita?

Karaliene. Liekas, ka ir...

Karalis. Princese Kamelīna?

Karaliene. Nu ja – princese Kamelīna!

Karalis. Tas gan ir jauki!

Karaliene. Un vēl jaukāk ir tas, ka kāds grib viņu precēt!

Karalis. Nevis kāds, bet Falalejs – mūsu kaimiņvalsts princis!

Karaliene. Nu ja – lai tik prec nost!

Karalis. Lai prec!

Karaliene. Mēs neiebilstam.

Felimons (Falalejam). Nu saki taču paldies Karalim un Karalienei!

Falalejs. Neteikšu... Man kauns...

Felimons. Jūsu majestātes! Princis Falalejs saka jums lielu paldies par izrādīto cieņu un atļauju precēt jūsu lielisko meitu daiļo princesi Kamelīnu!

Karālpāris. Nav par ko.

Karaliene. Pasakiet princesei, lai gatavojas kāzām!

Karalis. Lai gatavojas...

2. AINA

Teicējs. Tikmēr princese Kamelīnas istabā skanēja skaļa krākšana. Jo princese un viņas Aukle bija aizmigušas. Princese – tāpēc, ka visu nakti bija spēlējusi datorspēles, bet Aukle – tāpēc, ka viņai vispār labāk patika gulēt nekā darīt ko citu. Te princese Kamelīna piepeši pamodās. Varbūt tāpēc, ka viņa bija jau izgulējusies.

Kamelīna. Auklīt!

Aukle (uztrūkstas). Ko?!...

Kamelīna. Izstāsti man kaut ko!

Aukle (žāvādamās). Ko tad?...

Kamelīna. Vienalga ko.

Aukle. Vienalga ko?... Nu labi... Virbuļu mežā... dzīvo trīs resni laupītāji... un viņiem ļoti garšo konfektes... (Aizmiegs un krāc.)

Kamelīna. Nu? Un tālāk?... Šausmas! Viņa atkal aizmiga... (Krata Aukli.) Nu mosties taču, Auklīt!... Mosties!...

Aukle (uztrūkstas). Ko?!...

Kamelīna. Nu kas tur tālāk bija ar tiem laupītājiem?!

Aukle. Ar kādiem laupītājiem?

Kamelīna. Nu ar tiem, par kuriem tu man stāstīji!

Aukle. Ak ar tiem?... Ar tiem viss bija kārtībā... Bet par kādiem laupītājiem es tev stāstīju?...

Kamelīna. Nu par tiem taču, kuri dzīvo Virbuļu mežā un kuriem ļoti garšo konfektes!

Aukle. Par tiem?... Nu ja – viņi dzīvo Virbuļu mežā, un viņiem ļoti garšo konfektes!

Kamelīna. Laupītājiem?!

Aukle. Nu ja – trim resniem laupītājiem!

Kamelīna. Un tālāk?

Aukle. Ko tālāk?

Kamelīna. Kas tālāk notika ar tiem trim resnajiem laupītājiem?!

Aukle. Nekas... Kas gan var notikt ar laupītājiem?... Viņi dzīvo Virbuļu mežā, un viņiem ļoti garšo konfektes.

Kamelīna. Un tas ir viss?!

Aukle. Protams, ka viss!

Kamelīna. Viss stāsts?!

Aukle. Kā tad – no sākuma līdz galam... (Aizmieg.)

Kamelīna. Ar labunakti, Auklīt...

Teicējs. Sapratusi, ka no Aukles tuvākajā laikā neko vairāk neizspiedīs, princese Kamelīna jau grasījās atkal sēties pie datora, bet tad pēkšņi atsprāga istabas durvis un pa tām aizelsusies iedrāzās princeses Kamelīnas draudzene Koscija...

Koscija. Princese Kamelīna!...

Aukle (uztrūkstas). Ko?!...

Kamelīna. Tagad vairs neko! Vari gulēt!

Aukle. Ak tā?... Nu labi... (Aizmieg un krāc.)

Kamelīna (Koscijai). Kas tev?

Koscija. Kaimiņvalsts princis Falalejs nupat kā lūdza viņu majestātēm tavu roku!

Kamelīna. Princis Falalejs?! Tas kaunīgais?! Nē – tādu es negribu!

Koscija. Bet tur neko vairs nevar darīt! Karalis un Karaliene jau deva pavēli gatavoties kāzām!

Kamelīna. To mēs vēl redzēsim!... Dodies tagad uz Virbuļu mežu... sameklē tur trīs resnus laupītājus... un pavēli viņiem mani nolaupīt!

Koscija. Nolaupīt?!

Kamelīna. Jā – saki, ka viņu par to dabūs katrs pa konfektei!

Koscija. Pa konfektei?!

Kamelīna. Jā – pa konfektei!

Koscija. Labi, princese Kamelīna... es mēģināšu...

3. AINA

Teicējs. Tad Koscija devās ceļā, jo labi zināja, ka runāt pretī princesei nav nekādas jēgas, un drīz vien nonāca biezā mežā, kur skumji kūkoja vientuļa dzeguze. Koscijai, protams, bija aizdomas, ka šis ir tas pats slavenais Virbuļu mežs, bet pilnīgi droša par to viņa tomēr nebija, tāpēc skatījās pēc kāda, kam varētu apvaicāties. Un tad viņa taciņas malā pamanīja kādu meitenīti, kura sēdēja uz

celma un bēdīgi klausījās dzeguzes kūkošanā. Koscija nolēma meiteni uzrunāt.

Koscija. Labdien!

Nezinīte. Labdien!

Koscija. Vai šis ir Virbuļu mežs?

Nezinīte. Es nezinu...

Koscija. Tā?... Un vai te tuvumā ir kāds, kurš varētu zināt?

Nezinīte. Es nezinu...

Koscija. Ak tā?... Jā, iepazīsimies – es esmu Koscija – princeses Kamelīnas draudzene!

Nezinīte. Ļoti patīkami!

Koscija. Un kas esi tu?

Nezinīte. Es nezinu...

Koscija. Kā tad tas var būt?!

Nezinīte. Es nezinu... Man neviens to nav teicis... Man vispār neviens nekad neko nestāsta...

Koscija. Nav tiesa! Es taču tev nupat kā pastāstīju, ka mani sauc Koscija un ka es esmu princeses Kamelīnas draudzene!

Nezinīti. Taisnība... Bet kāpēc es pati to nepamanīju?

Koscija. Tāpēc, ka tu neesi pietiekami vēģīga! Nu labi... Bet uz kuru pusi lai es tagad eju?

Nezinīte. Nezinu... Varbūt – uz to... varbūt – uz to... Bet varbūt – uz to?...

Koscija. Nē – no tās puses es jau atnācu. Skaidrs! Iešu uz labu laimi... apmēram uz turieni! Tā būs vispareizāk. Paliec sveika, Nezinīt!

Nezinīte. Paliec sveika, Koscij! Laimīgu ceļu!

Teicējs. Tā Koscija devās apmēram uz turieni, bet meitenīte palika pie sava celma, noraudzīdamās Koscijai pakaļ un nemaz vairs nedzirdēdama dzeguzes apnicīgo kūkošanu.

Nezinīte. Kā viņa teica?... Nezinīt?... Viņa nosauca mani par Nezinīti?... Tātad mani sauc Nezinīte?!... Urrā! Nu man ir vārds!... Urrā! Es esmu Nezinīte!... Nezinīte!!!... Urrā!!!

4. AINA

Teicējs. Bet Koscija devās arvien dziļāk iekšā mežā, dzeguzes kūkošana palika viņai arvien tālāk aiz muguras, līdz apklusa pavisam... Toties drīz vien viņa izdzirdēja strautiņa burbuļošanu un iznāca gaišā, saules apspīdētā pļaviņā, kur uz akmens blakus strautiņam sēdēja kāda ļoti mīla izskata būtne, turēdama sev klēpī mežģinēm apdarinātu maisu.

Koscija. Labdien! Mani sauc Koscija.

Labulīte. Labdien, Koscij! Mani sauc feja Labulīte! Es visiem, kuri iet te garām, kaut ko dāvinu! Ko lai es uzdāvinu tev?

Koscija. Tu man, lūdzu, pasaki, vai šis ir Virbuļu mežs?

Labulīte. Jā, šis ir Virbuļu mežs. Lūdzu – te tev būs rotaļu zirdziņš!

Koscija. Paldies, Labulīt! Bet ko es tagad iesāksu ar rotaļu zirdziņu? Tu man labāk pasaki, kur te dzīvo trīs resni laupītāji!

Labulīte. To es nezinu, bet, ja negribi rotaļu zirdziņu, tad, lūdzu – te tev būs klucīši!

Koscija. Paldies, Labulīt – arī klucīši man tagad nav vajadzīgi. Man ir vajadzīgi tikai trīs resni laupītāju un nekas cits!

Labulīte. Žēl gan... Bet varbūt tev noderēs tauriņu ķeramais tīkliņš?!

Koscija. Nē, Labulīt – nekas cits, izņemot trīs resnus laupītājus, man patiešām nav vajadzīgs...

Labulīte. Ak tā?... Nē... nekādu laupītāju manā maisā diemžēl nav... Bet zini ko – tepat netālu dzīvo divas raganas – varbūt, ka viņas tev pateiks, kur meklējami trīs resni laupītāji?

Koscija. Raganas?!... Neko darīt – būs jāiet pie raganām... Uzredzēšanos, Labulīt!

Labulīte. Uzredzēšanos, Koscij! Kad gribi, lai tev kaut ko uzdāvina – nāc tik pie manis!

Koscija. Labi!

5. AINA

Teicējs. Koscijai, protams, bija bail no raganām, bet, būdama uzticama draudzene un saprazdama, cik princesei Kamelīnai ir svarīgi, lai viņu nozog, Koscija tomēr varonīgi devās uz priekšu, līdz Labulītes saulainā pļaviņa un strautiņa bezbēdīgā burbuļošana palika viņai tālu aiz muguras, bet mežs kļuva arvien biezāks un tumšāks. Drīz vien nez no kurienes savilkās draudīgi negaisa mākoņi un atskanēja briesmīgi pērkona dārdi. Nu jau bija gandrīz tikpat tumšs kā naktī – tikai pateicoties biežajiem zibens uzliesmojumiem Koscija vēl spēja saskatīt taciņu un nenomaldīties briesmīgajā Virbuļu mežā. Te pēkšņi no kāda krūma viņai priekšā izlēca divas raganas.

Ļaunule. Ā!...

Niknule. Iekriti!...

Koscija. Labdien! Mani sauc Koscija!

Ļaunule. Koscija?!... Fui, cik neglīts vārds!

Niknule. Patiešām! Tik neglītu vārdu es vēl nebiju dzirdējusi!

Koscija. Es esmu princeses Kamelīnas draudzene!

Ļaunule. Kamelīnas?!... Arī neglīts vārds!...

Niknule. Šausmīgi neglīts! Labāk paklausies, kā sauc mūs! Es, piemēram, esmu ragana Niknule!

Ļaunule. Bet es – ragana Ļaunule!... Ieklausījies?

Koscija. Ieklausījos.

Niknule. Nu? Un kā tev patika?

Koscija. Ļoti patika! Patiešām brīnišķīgi vārdi!

Ļaunule. Tik jauku meiteni es redzu pirmoreiz. Un tu?

Niknule. Es arī. Līdz šim visi ir apgalvojuši, ka mūsu vārdi tiem nemaz neliekoties skaisti...

Ļaunule. Un tad mēs tos aprijam!

Niknule. Bez sāls!

Ļaunule. Un bez pipariem!

Niknule. Un bez kečupa!

Ļaunule. Un pat bez majonēzes!

Niknule. Bet tevi mums nav iemesla aprīt...

Ļaunule. Žēl gan...

Niknule. Ļoti žēl...

Ļaunule. Mums drīzāk ir iemesls tev kaut kā palīdzēt...

Niknule. Nu? Kā tad mēs varētu tev palīdzēt?

Koscija. Jūs varētu man pateikt, kur dzīvo trīs resni laupītāji.

Ļaunule. Tur.

Koscija. Tur?

Niknule. Jā. Tikai citiem to nesaki!

Koscija. Nekādā gadījumā neteikšu! Paldies jums, labās raganiņas! Atā!

Raganas. Atā, Koscij!... Atā!...

Teicējs. Tā Koscija atkal devās ceļā, bet abas raganas vēl ilgi māja viņai nopakaļ...

Raganas. Jā... žēl gan, ka nevarējām viņu aprīt...

6. AINA

Teicējs. Negaiss drīz vien mitējās, mežs kļuva tāds kā retāks, ieskanējās putniņu čivināšana, un Koscija pavisam drīz nonāca pie kāda brikšņiem apauguša kalna, kura pakājē pie ugunskura sēdēja laupītāji un dziedāja.

Koscija. Labdien, zēni!

Vadonis. Mēs neesam nekādi zēni!

Laupītāji. Mēs esam trīs resni laupītāji!

Koscija. Trīs resni laupītāji?! Cik jauki! Tieši jūs es meklēju! Bet kāpēc jūs esat četri?

Vadonis. Tāpēc, ka es neesmu laupītājs. Es esmu viņu vadonis.

Laupītājs. Jā – viņš ir mūsu vadonis!

Koscija. Ā – tas tagad man ir skaidrs... Bet jūs taču nemaz neesat resni!

1.Laupītājs. Nu un tad? Vai tad trim resniem laupītājiem noteikti ir jābūt resniem?

Koscija. Es tā domāju...

2.Laupītājs. Tu nepareizi domāji!

3.Laupītājs. Jo mēs patiešām esam trīs resni laupītāji!

Koscija. Nu, ja tā, tad esiet tik laipni un nāciet, lūdzu, man līdzi un nolaupiet manu draudzeni princesi Kamelīnu!

Vadonis. Nozagt princesi Kamelīnu?! Tas mums nieks!

Laupītāji. Bet kas mums par to būs?

Koscija. Katram pa konfektei!

Vadonis. O! Tas ir labi maksāts! Zēni! Aiziet!

Koscija. Man pakaļ!

Vadonis. Ne tā! Rāpus! Lai mūs neviens nepamana!

7. AINA

Teicējs. Tad viņi visi nometās zemē – arī Koscija – un sāka ātri rāpot. Vispirms cauri zibeņiem un pērkona dārdiem viņi parāpoja garām abām raganām.

Ļaunule. Kas tur bija?

Niknule. Kur tad?

Ļaunule. Nu tepat kaut kur!

Niknule. Vai tad bija kas? Es neko nemanīju...

Ļaunule. Nu labi – tad es arī neko nemanīju...

Teicējs. Pēc tam viņi parāpoja garām fejas Labulītes saulainajai pļaviņai, kurai cauri urdzēja bezbēdīgais strautiņš.

Labulīte. Ei!... Liekas – tur kāds aizrāpoja.. Bet varbūt, ka neaizrāpoja... Ej nu sažini...

Teicējs. Tad viņi izdzirdēja kūkojam dzeguzi un drīz vien jau bija garām arī celmam, uz kura sēdēja meitene – Nezinīte.

Nezinīte. Kas tas bija?... Vai kāds man parāpoja garām?... Nezinu... Nu jā – man jau, izņemot Kosciju, neviens nekad neko nestāsta...

8. AINA

Teicējs. Bet princeses Kamelīnas istabā princese un Aukle atkal bija aizmigušas un krāca tā, ka pat pils sarkani krāsotais skārda jumts trīcēdams skanēja šiem krācieniem līdzi. Tad atvērās durvis un istabā ienāca Koscija.

Koscija. Princese Kamelīna!

Kamelīna (pamostas). Nu?... Vai atradi Virbuļu mežu?

Koscija. Atradu.

Kamelīna. Un laupītājus?

Koscija. Arī atradu.

Kamelīnu. Un kur tad viņi ir?!

Koscija. Tepat – gaida aiz durvīm.

Kamelīna. Kāpēc tad viņi nenāk iekšā un nenolaupa mani?!

Koscija. Vispirms viņi grib tās konfektes.

Kamelīna. Nekā nebij! Zinu es tādus gudriniekus! Aprīs konfektes un aizlaidīsies lapās. Kad viņi mani nolaupīs un aizstieps uz savu midzeni, tad dabūs. Tā arī pasaki viņiem!

Koscija. Labi, princese Kamelīna...

Teicējs. Uzzinājuši princeses noteikumus, laupītāji gan nedaudz saīga, tomēr, būdami džentlmeņi, nolēma piekāpties augstdzimušās dāmas kaprīzēm un sekoja Koscijai dziļāk princeses apartamentos.

Koscija. Lūk, princese Kamelīna – te viņi ir!

Laupītāji. Labdien!

Aukle (uztrūkstas). Ko?!...

Kamelīna. Neko, neko, Auklīt – guli vien!

Aukle. Ak tā?... Nu, kad tā, tad tā... (Aizmieg un krāc.)

Kamelīna. Klusāk, jūs! Vai tad nezināt, ka laupot nedrīkst bļautīties?!

Laupītāji (čukstus). Labdien, princese Kamelīna!

Kamelīna. Labdien, labdien... Un jūs gribat teikt, ka esat trīs resni laupītāji?!

Laupītāji. Jā!

Kamelīna. Klusāk taču!

Laupītāji (čukstus). Jā!...

Koscija. Tas ir viņu vadonis. Viņš neskaitās.

Kamelīna. Nu labi... Bet kāpēc viņi nav resni?

Vadonis. Maskēšanās nolūkos.

Kamelīna. Ak tā?... Jā – tas ir ļoti viltīgi izdomāts... Nu? Un kā jūs mani tagad laupīsiet?

Vadonis. Ietīsim tepiķī!

Kamelīna. Ļoti labi – tiniet!

Teicējs. Tā laupītāji ieritināja princesi Kamelīnu viņas pašas tepiķī, bet Vadonis tikmēr izvilka no somas lielu vizītkarti, uz kuras ar asinīm bija uzrakstīts "Trīs resni laupītāji", un novietoja šo vizītkarti labi redzamā vietā.

Koscija. Kam tas vēl?!

Vadonis. Lai zina, ka mēs nebaidāties atzīties!

Koscija. Nu... jūsu darišana... Ejam?

Vadonis. Ejam!

9. AINA

Teicējs. Un tā, stiepdami tepiķi satīto princesi Kamelīnu, viņi klusiņām izslīdēja pa durvīm un cerēja, ka varēs tikpat nemanāmi izkļūt arī no pils, bet, kā par nelaimi, uzskrēja virsū pils Komandantam, kurš parasti tupēja netālajā krodziņā, bet tieši tagad, kā par nelaimi, bija atcerējies savus amata pienākumus un nolēmis tos priekšzīmīgi pildīt.

Komandants. Stāt! Ko jūs tur nesat?

Koscija. Tepiķi! Uz ķīmisko tīrītavu!

Komandants. Ak tā?... Netīrs jau nu ir gan... Labs ir – nesiet! Pirmā šķērsiela pa labi!

Koscija. Paši zinām!

Teicējs. Tā Koscija un laupītāji ar visu tepiķi iefīto princesi tika veikli prom, toties Komandants pamanīja princi Falaleju un viņa draugu Felimonu, kuri neziņā bija apstājušies divu garu gaiteņu krustojumā.

Komandants. Stāt! Jūs uz kuriem?

Felimons. Sakiet – kur te ir princeses Kamelīnas istaba? Šis, redziet, ir princis Falalejs – viņu majestātes atļāva viņam princesi Kamelīnu precēt.

Komandants. O! Princi Falalej! Es jūs apsveicu!

Falalejs. Nevajag... Man kauns...

Komandants. Trešās durvis pa kreisi!

Felimons. Paldies, Komandanta kungs! (Falalejam.) Nu? Ejam!

Falalejs. Es neiešu... Man kauns...

Felimons. Bet tu taču solīji, ka saņemsi!

Falalejs. Jā... labi... tūlīt... tūlīt saņemšos... Jā!... Viss! Es esmu saņēmis!... Es eju!!!

Felimons. Pagaidi! Ne tik strauji!

Teicējs. Felimons un Falalejs aizdrāzās norādītajā virzienā, bet Komandantam tieši krūtīs ieskrēja prinča māte karaliene Fruma, kura kopā ar divām galma dāmām bija ieradusies savam dēliņam pa pēdām, jo jāteic, ka Falalejs savās precību gaitās bija devies bez mātes ziņas, pamatoti domādams, ka tā varētu šo pasākumu neatbalstīt.

Komandants. Stāt! Jūs uz kuriem?

Fruma. Es esmu jūsu kaimiņvalsts karaliene Fruma. Un tās ir manas galmadāmas.

Fatija. Mans vārds ir Fatija, godātais.

Feozānija. Bet, Fatij!... Tā nav pieklājīgi!... Es esmu vecāka!... Mans vārds ir Feozānija, Komandanta kungs!

Komandants. Ļoti patīkami, cienītās dāmas!

Fruma. Mēs gribētu sastapt jūs valdniekus.

Komandants. Lūdzu, cienītās dāmas – ceturtās durvis pa labi!

Fruma. Paldies, godātais!

10. AINA

Teicējs. Kamēr viņa māte steidzās uzmeklēt Karali un Karalieni, tikmēr princis Falalejs apņēmis pilns bez klauvēšanas iedrāzās princeses Kamelīnas istabā, kur tobrīd saldi krāca aizmigusi Aukle, un draugs Felimons viņam uz pēdām sekoja.

Falalejs. Labdien, daiļā princese Kamelīna!

Aukle (uztrūkstas). Ko?!...

Falalejs. Šausmas... Tā nav princese Kamelīna... Kāds kauns?...

Felimons. Patiešām... Kur tad princese?

Aukle. Kāda princese?...

Falalejs. Kamelīna...

Felimons. Jā, jā – princese Kamelīna! Mēs gribam viņu precēt!

Aukle. Jūs abi?!

Felimons. Ne gluži... Lūk, princis Falalejs – mans draugs...

Falalejs. Nevajag... Man kauns...

Aukle. Patiešām!... Kur tad viņa ir?!

Teicējs. Paskatījusies visapkārt, Aukle tūlīt pat pamanīja laupītāju atstāto vizītkarti un ar interesi to izlasīja.

Aukle. Trīs resni laupītāji... Trīs resni laupītāji?!... Skaidrs! Princesi Kamelīnu ir nolaupījuši trīs resni laupītāji!

Felimons (Falalejam). Nu?! Vai tagad tu redzi?! Kaunējies, kaunējies, kamēr trīs resni laupītāji ņēma un nolaupīja tavu līgavu!

Falalejs. Viss! Kaunu pie malas! Nu es būšu pavisam cits princis! Aiziet! Uz priekšu! Atņemt laupītājiem daiļo princesi Kamelīnu!

Felimons. Malacis! Nu tu runā kā īsts vīrs! Uz priekšu!

Aukle. Pagaidiet! Jūs taču nemaz nezināt, kur tos laupītājus meklēt! Tāpēc sekojiet man!

11. AINA

Teicējs. Tā princis Falalejs un viņa draugs Felimons Aukles vadībā metās laupītājiem pa pēdām, bet Karalis un Karaliene kā parasts spēlēja dambreti, kad ienāca Kambarsulainis, lai pieteiktu prinča mātes ierašanos.

Kambarsulainis. Jūsu majestātes! Ir ieradusies jūsu kaimiņvalsts karaliene viņas majestāte Fruma ar galmadāmām Fatiju un Feozāniju!

Karalis. Fruma?

Karaliene. Ar Fatiju un Feozāniju?

Karalis. Tā laikam ir mūsu meitas līgavaiņa māte?

Karaliene. Nu ja – ar savām galmadāmām...

Karalis. Ko darīsim?

Karaliene. Varbūt tomēr aicināsim iekšā? Kā nekā – tikpat kā radniece tomēr...

Karalis. Tev taisnība – aicināsim iekšā!

Karaliene. Nu ja – lai tad ar ienāk!

Kambarsulainis. Viņas majestāte karaliene Fruma līdz ar galmadāmām tiek laipni aicināta ienākt!

Teicējs. Kad visas trīs bija ienākušas un galanti pakniksējušas, viņas jutās nedaudz apjukušas, jo uz dambretes galdiņa tieši tai brīdī bija izveidojusies sevišķi interesanta situācija, tāpēc karaļpāris ienācējām savu uzmanību vienkārši nespēja veltīt. Tomēr Fruma bija enerģiska un apņēmīga sieviete, tāpēc, par spīti visam, nevilcinādamās uzsāka sarunu.

Fruma. Mēs nākam meklēt manu dēlu princi Falaleju!

Fatija. Jā – lai noslānītu viņu kā pienākas!

Feozānija. Bet, Fatij!... Tā runāt nav pieklājīgi!... Tu tomēr esi karalienes galmadāma!...

Fatija. Piedod, Feozānij...

Fruma. Mēs padzirdējām, ka viņš ir nolēmis precēties, bet jūs taču piekritīsiet, ka Falalejs vēl ir par jaunu, lai precētos!

Teicējs. Tomēr princeses Kamelīnas vecāku viedokli šai jautājumā Frumai tā arī neizdevās uzzināt, jo tai brīdī bez pieteikšanas un bez klauvēšanas troņa zālē iebrāzās bālais un ārkārtīgi uztrauktais pils Komandants.

Komandants. Jūsu majestātes! Atļaujiet izziņot trauksmi!

Karaliene. Kas noticis?

Karalis. Patiešām – nevaram taču mēs ne no šā, ne no tā izziņot trauksmi!...

Komandants. Ir notikusi laupīšana!

Fatija. Cik interesanti!

Feozānija. Bet, Fatij!... Kas tur interesants?!... Tas taču ir briesmīgi!...

Fatija. Piedod, Feozānij...

Karaliene. Un kas tad ir nolaupīts?

Karalis. Patiešām – kas tad ir nolaupīts?

Komandants. Pirmkārt – tepiķis!

Karalis un Karaliene. Tepiķis?!

Fatija. Tik vien?!

Feozānija. Bet, Fatij!... Tepiķis nav – tik vien!... Tepiķis ir ļoti vērtīga manta!

Fatija. Piedod, Feozānij...

Komandants. Otrkārt – ir nolaupīta princese Kamelīna!

Karalis un Karaliene. Princese Kamelīna?!

Fatija. Ļoti labi – princim Falalejam nebūs ar ko precēties!

Feozānija. Bet, Fatij!...

Fatija. Piedod, Feozānij...

Komandants. Treškārt – ir nolaupīta princeses Kamelīnas Aukle!

Karalis un Karaliene. Aukle?!

Fatija. Ļoti savādi...

Feozānija. Fatij!!!

Fatija. Piedod, Feozānij... bet kam gan būtu ievajadzējusies Aukle?...

Feozānija. Kādam, kam nav, kur atstāt bērnus, protams!

Komandants. Ceturtkārt – ir nolaupīts princis Falalejs!

Fruma. Ko?! Mans dēls?!

Komandants. Piektkārt – princeses Kamelīnas draudzene Koscija!

Fatija. Tas nu būtu sākums!

Feozānija. Fatij!!!

Fatija. Nu ja – uz vispārējā fona... Piedod, Feozānij...

Komandants. Un sestkārt – prinča Falaleja draugs Felimons!

Fruma. Ārprāts! Ko es tagad teikšu viņa mātei?!

Fatija. Sacīsim, ka mēs neko nezinām!

Feozānija. Apklusti taču beidzot, Fatij! Tev neviens tagad neko neprasa!

Fatija. Piedod, Feozānij...

Komandants. Un vēl septītkārt – princeses Kamelīnas istabā es atradu vizītkarti, uz kuras ar asinīm ir rakstīts – “Trīs resni laupītāji”!

Visi. Trīs resni laupītāji?!

Komandants. Jā – trīs resni laupītāji. Tātad skaidrs, ka tieši viņi ir nolaupījuši gan tepiķi, gan princesi Kamelīnu, gan princeses Kamelīnas Aukli, gan princi Falaleju, gan princeses draudzeni Kosciju, gan prinča draugu Felimonu! Tāpēc es izsludinu karastāvokli un uzņemos atbrīvošanas armijas virsvadību! Protams, ja majestātes neiebilst..

Karalpāris. Mēs neiebilstam.

Komandants. Stāties! Līdzināties! Mierā! Soļos marš!

Teicējs. Tūlīt no visām pusēm saskrēja milzum daudz karavīru un, bez ierunām paklausīdami Komandanta pavēlēm, devās viņam pakaļ uz Virbuļu mežu, jo Komandants zināja, kur meklējami trīs resnie laupītāji, bet Fruma, Fatija un Feozānija palēkdamās sekoja karaspēkam. Karalis un Karaliene, protams, atkal pievērsās dambretei.

12. AINA

Teicējs. Bet Koscija un laupītāji ar tepiķi ietīto princesi Kamelīnu tikmēr jau, dzeguzes kūkošanas pavadīti, bija nonākuši līdz celmam, uz kura sēdēja Nezinīte.

Koscija. Sveika, Nezinīt!

Nezinīte. Sveika, Koscij! Uz kurieni jūs ejat? Ko jūs tur nesat?

Koscija. Mēs ejam uz laupītāju midzeni! Mēs nesam nolaupīto princesi Kamelīnu!

Teicējs. Un tad viņi devās tālāk.

Nezinīte. Vai!... Nu gan man daudz pastāstīja!... Nu gan es daudz uzzināju!... Ka tik tagad spētu to visu atcerēties... Paldies tev, Koscij!... Paldies!...

Teicējs. Bet Koscija to vairs nedzirdēja. Toties pārsteigtā Nezinīte ieraudzīja, ka uz taciņas parādās Aukle, kurai seko Falalejs ar Felimonu.

Nezinīte. Ei!... Jūs uz kurieni ejat?

Felimons. Mēs ar draugu Falaleju...

Falalejs. Felimon! Nav laika! Pēc tam!

Felimons (Nezinītei). Atvaino – mēs patiešām steidzamies!

Teicējs. Un šie trīs jau nozuda Nezinītes skatienam.

Nezinīte. Nu ja... visi steidzas... un man neko nestāsta... Jā – visi, izņemot Kosciju...

Teicējs. Bet tad uz taciņas parādījās karaspēks Komandanta vadībā – viņš sēdēja uz balta zirga un vicināja zobenu.

Nezinīte. Ei!... Jūs uz kurieni?

Komandants. Tas ir kara noslēpums!

Teicējs. Un Nezinīte ar atplestu muti noskatījās, kā viņai garām šķietami nebeidzamā rindā aizsoļo karavīrs pēc karavīra, bet tiem pakaļ – tecīņus un palēkdamās garajās kleitās – Fruma, Fatija un Feozānija.

Nezinīte. Iedomājieties tikai!... Kara noslēpums!... Nu tad es viņiem sekošu un pati visu noskaidrošu!

13. AINA

Teicējs. Bet Koscija ar laupītājiem un tepiķi ietīto princesi Kamelīnu tikmēr jau bija nonākusi līdz fejai Labulītei, kura kā parasts ar savu mežģinēm apšūto maisu klēpī sēdēja pie jautri burbuļojošā strautiņa pļaviņas vidū.

Labulīte. Ei! Ko lai es jums uzdāvinu?

Laupītāji. Konfektes!

Labulīte (meklē). Izrādās, ka manā maisā nav konfekšu...

Laupītāji. Nu tad nekā...

Labulīte. Cik muļķīgi... Kā tad es tā – neiedomājos par konfektēm...

Teicējs. Feja Labulīte bija patiesi nobēdājusies, bet daudz bēdāties viņai neiznāca, jo jau drīz pēc Koscijas un laupītāju aiziešanas pļaviņā parādījās Aukle ar Falaleju un Felimonu.

Labulīte. Ei! Ko lai es jums uzdāvinu?

Felimons. Man, lūdzu...

Falalejs. Felimon! Nav laika! Pēc tam!

Felimons (Labulītei). Jā – atvaino, bet mums patiešām nav laika...

Labulīte. Nav laika saņemt dāvanas?... Tas gan ir jocīgi...

Teicējs. Labulīte patiesi bija pārsteigta, bet vēl vairāk viņa izbrīnījās tad, kad pļaviņā drīz pēc Aukles, Falaleja un Felimona aiziešanas parādījās Komandants baltā zirgā ar mirdzošu zobenu rokā un viņam sekojošais brašais karaspēks.

Labulīte. Ei! Ko lai es jums uzdāvinu?

Komandants. Veiksmi kaujas laukā!

Labulīte. Manā maisā nekā tāda diemžēl nav...

Teicējs. Un, kamēr Labulīte savā maisā meklēja veiksmi, tikmēr visi viņai jau bija pagājuši garām – arī Fruma līdz ar galmadāmām garajās kleitās.

Labulīte. Bet pagaidiet!... Man ir rotaļu zirdziņš!... Man ir klucīši!... Man ir tauriņu ķeramais tīkliņš!... Nu pagaidiet taču!...

Teicējs. Un klupdama, krizdama Labulīte metās karaspēkam pakaļ.

14. AINA

Teicējs. Bet Koscija un laupītāji ar tepiķi ietīto princesi Kamelīnu tikmēr jau bija nokļuvuši vietā, kur spožas zibens šautras šķēla tumšos padebešus un baisi dārdēja pērkona grāvieni. Un tad jau no krūmiem izlēca arī abas raganas.

Ļaunule. Ā!...

Niknule. Iekritāt!...

Laupītāji. Rokas augšā!

Teicējs. Kaut ko tādu raganas nebija gaidījušas, tāpēc, redzēdamas pret sevi pavērsto pistoļu stobrus, steigšus pacēla rokas un nenolaida tās vēl labu laiku pēc tam, kad laupītāji bija jau garām.

Niknule. Tu padomā tik...

Ļaunule. Jā... kaut kā muļķīgi sanāca...

Teicējs. Tai brīdī viņām netraucēti pagāja garām gan Aukle, gan Falalejs, gan Felimons.

Ļaunule. Nu? Kāpēc tu viņiem neuzbruki?

Niknule. Un kāpēc tu pati viņiem neuzbruki?

Ļaunule. Es mazliet samulsu...

Niknule. Nu ja – es arī mazliet samulsu...

Teicējs. Bet jau nākamajā mirklī viņas samulsa vēl vairāk, jo ieraudzīja Komandantu uz balta zirga ar kailu zobenu rokā un viņam sekojošo labi bruņoto karavīru rindu, ko noslēdza tecīņus un palēkdamās trīs smalkas dāmas skaistās un garās kleitās...

Niknule. Klausies – rādās, ka tur kaut kas bries!

Ļaunule. Man arī tā rādās...

Niknule. Ejam paskatīties?

Ļaunule. Ejam!

Teicējs. Un abas klusi aizlavījās pakaļ karaspēkam, nemaz nenojauzdamas, ka tikai dažus soļus aiz viņām, klupdama un krizdama, traucas feja Labulīte ar savu mežģinēm apšūto maisu, bet vēl aiz viņas – ziņkāres pārņemtā Nezinīte.

15. AINA

Teicējs. Koscija ar laupītājiem tikmēr jau bija nokļuvuši līdz laupītāju apmešanās vietai, kur tika iztīta nedaudz apdullusī un mazliet apputējusī princese Kamelīna, jo tepiķis patiešām nebija ideāli tīrs – ātri tika sakurts ugunsurs,

un nu viņi visi pieci sēdēja pie tā, cepa desiņas un labsajūtā dziedāja pazīstamas un tautā iemīļotas laupītāju dziesmas, jo laiks patiešām bija jauks un noskaņojums – vēl jaukāks!

Kamelīna. Eh!... Labi gan tādiem laupītājiem!... Sēž tik pie ugunskura un dzied!...

Koscija. Jā... un reizēm nolaupa pa princesei...

Vadonis. Es atvainojos – bet kā tur palika ar tām konfektēm?

Laupītāji. Tiešām! Kur tad apsolītās konfektes?!

Kamelīna. Vai! Atvainojiet! Pavisam aizmirsu! Lūdzu – jums – katram pa konfektei!

Lūdzu!

Vadonis. Paldies!

Kamelīna. Lūdzu!

1.Laupītājs. Paldies!

Kamelīna. Lūdzu!

2.Laupītājs. Paldies!

Kamelīna. Lūdzu!

3.Laupītājs. Paldies!

Kamelīna. Lūdzu!

Teicējs. Un viņi sāka ēst konfektes, bet tieši tai brīdī ieradās Aukle kopā ar nikno princi Falaleju un viņa draugu Felimonu.

Aukle. Re, kur ir! Nemiet tik ciet!

Teicējs. Pēc šiem vārdiem Aukle apgūlās un aizmigusi sāka krākt, ka koku galotnes trīcēja, bet pārsteigtie laupītāji pat neattapa pistoles izvilkst.

Falalejs. Tūlīt atdodiet manu līgavu!

Felimons. Atdodiet gan – citādi nebūs labi – princis Falalejs ir ļoti noskaities!

Kamelīna. Bet es nemaz negribu, lai mani atdod!

Falalejs. Kāpēc tad tā?

Kamelīna. Tāpēc, ka man nepatīk tik kaunīgi prinči!

Falalejs. Ak tā?!

Teicējs. Un tad notika neticamais – princis Falalejs nobučoja princesi Kamelīnu!

Falalejs. Nu? Un tagad?

Kamelīna. Tagad gan... Tagad gan, Falalej... Tagad es tev sekošu kaut vai līdz pasaules galam... (Laupītājiem.) Un jūs tiekat laipni ielūgti uz mūsu kāzām – tur būs ļoti daudz konfekšu!

Laupītāji. Hip, hip – urrā!

Teicējs. Un tad jau arī karaspēks bija klāt!

Karaspēks. Urrā!!!
 Aukle (pamostas). Ko?!...
 Komandants. Rokas augšā, laupītāji!

AUKLE PACEĻ ROKAS.

Kamelīna. Te nav nekādu laupītāju! Te ir tikai mūsu kāzu viesi!
 Aukle. Tad jau viss kārtībā... (Nolaiž rokas, aizmieg, sāk krākt.)
 Fruma. Kā?! Un es arī?!
 Falalejs. Bet protams, māmiņ!
 Fruma. Nu tad... tad jau laikam neko vairs nevar darīt...
 Fatija. Žēl gan!
 Feozānija. Bet, Fatij!....
 Fatija. Piedod, Feozānij...
 Komandants. Kāzu gājienam stāties! Līdzināties! Mierā!
 Aukle (uztrūkstas). Ko?!...

Teicējs. Un tad bija klāt arī Nezinīte, feja Labulīte un abas raganas!

Visas četras. Bet mēs arī gribam kāzu gājienā!
 Nezinīte. Tikai man nav dāvanas...
 Raganas. Jā – mums arī nav...
 Labulīte. Lūdzu – te jums būs – tev rotaļu zirdziņš... tev klucīši... bet tev – tauriņu
 ķeramais tīkliņš...
 Nezinīte. Un tev pašai?
 Labulīte. Es – re, kur – uzdāvināšu maisu!
 Kamelīna. Ak! Tā būs skaistākās no visām dāvanām!
 Komandants. Dāvanas pēc tam! Tagad ātri – stāties! Līdzināties! Mierā! Kāzu gājienā
 – soļos – marš!
 Aukle. Ak Kungs!... Atkal kaut kur jāiet...

Teicējs. Tā princis Falalejs un princese Kamelīna apprecējās, bet Karalis un Karaliene
 bija tā aizrāvušies dambretes spēlē, ka to pat nepamanīja... tāpēc abi bija ļoti
 pārsteigti, kad pēc dažiem gadiem pils troņa zālē ienāca pulciņš viņu
 mazbērnu un braši sveicināja.

Mazbērni. Labdien, vecmāmiņ! Labdien, vectētiņ!

BEIGAS